

**МИХАИЛ КРИВИЧ, ОЛГЕРТ
ОЛГИН
ВЕГЕТАРИАНЕЦ**

Превод от руски: [Неизвестен], 1971

chitanka.info

И досега не мога да си простя, че го взех в експедицията. А, от друга страна, откъде бих могъл да зная, че всичко ще свърши така? Защо трябваше да отказвам? Той си познава работата, здрав е като бик от марсианска ферма — двеста фунта нерви, мускули и сухожилия. Веднъж през нощта стреляхме над ухото му с атомен пищов. Само си понадигна глава и измърмори: „Я намалете телевизора. Цялата нощ ли трябва...“

Всичко му беше хубаво, само дето беше прекалено изпълнителен. Копчетата на скафандъра блестяха, зъбите си почистваше, според инструкцията, с ментолова паста три пъти на ден и не окупираше радиокабинета повече от три минути, дори когато разговаряше с жена си.

Взехме да го закачаме едва на третия месец от полета. По това време всички бяхме така обрасли, че можехме да си замятаме брадите около врата като шалове. А той се бръснеше всеки ден. Чувало ли се е някога да се бръсне човек на хиляда парсека от най-близкия инспектор по транспорта!

Първият сигнал беше, когато кацнахме на оная планетка... е, как беше... В малката лоция идва веднага след портрета на Птоломей. Та на тая планета живеят граждани — същински крави на вид. А във всичко останало хора като хора: телевизионна кула имат, смятат по десетичната система.

Когато ги видя, решително престана да яде месо. Нито говеждо, нито овче, нито дори свинско. „Не мога, казва, да пека същества, които при благоприятни условия могат да станат разумни. И вие, канибали такива, сте ми противни!“.

Премина на лук, аспержи, ангинарии. Хич и не започнахме да спорим — така имахме повече месце. В далечния Космос какво ли не се случва с хората.

С това се и започна. После кацнахме на един астероид. Непроходима гора, тревата до пояс и жива душа няма. Тъкмо се канехме да отлетим, получаваме съобщение: „Добре дошли на нашия гостоприемен астероид! Митническият преглед можете да извършите край гората.“ Намериха се живи души: оказа се, че тамошните храсти и цветчета съобразяват не по-лошо от нас. Поразговорихме се с тях в рамките на културния обмен и отлетяхме. А след това той три денонощия не сложи хапка в уста. На четвъртото преустрои целия си

обмен на веществата на силикатна основа. Започна да си мъкне за закуска пясък от пожарния шкаф, а за обед си стопляше паница течно стъкло и дробеше в него фаянсовите плочки от ваната. Присмивахме му се, но в очите нищо не сме му казвали. Убежденията са си лична работа...

По-нататък — още по-лошо. Следващото ни кацане едва не му струва живота. Щом смъкнахме люка, и какво да видим: тича към нас малко базалтово кученце и тегли за каишката стопанина си. А той такъв един, силикатен — от глава до крака свети. С една дума, за нашия човек и със силиция всичко беше свършено.

Погледнах в каютата му. Седнал в ъгъла, смъкнал се, а в очите му — метал. В ръце държи хидрозатвора, клапанът — отворен. Добрал се до живачния хлорид, прелял го в паницата, надробил в него алуминиев станиол, а после изсипал и цяла шепа гайки.

„Какво правиш“ — му казвам.

„Попара...“ — отвърща.

Трябваше да му ограничим дажбата до второстепенни запасни части, че иначе рано или късно и до обшивката щеше да се добере. Престана да се бръсне, обрасна с медни косми, телевизор не гледа, в радиокабината кракът му не стъпва. Изяде си венчалния пръстен — няма, казва, връщане към стария живот.

По обратния курс, вече в нашата Галактика, прескочихме, понеже имаше време, до още една планета, на която дотогава никой от Земята не беше стъпвал. Срецнаха ни със знамена и плакати, речи произнесоха. А нас хич не ни беше до речи: изведнъж забелязахме, че местните момци до един бяха от неръждаема стомана.

* * *

След като се приземихме, не го видях повече. Казват, че станал надзирател на сухумския циклотрон. Всеки ден си отнасял радиоактивни отпадъци в мрежичката — за закуска и за вечеря. Обядвал в службата.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 44/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.